

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2S/26/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8014200398
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8014200398.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a sudkýň JUDr. Ľuboslavy Mruškovičovej a JUDr. Moniky Tobiašovej, v právnej veci žalobkyne N. A. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., O. č. XXX, XXX XX L., právne zastúpenej Mgr. Pavlínou Naništovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Sládkovičová č. 8, 080 01 Prešov, proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, odbor pomoci v hmotnej núdzi so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutí žalovaného zo dňa 13. januára 2014 č. j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0002 a č.j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0003 na základe žaloby takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného zo dňa 13. januára 2014 pod č.j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0002 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zo dňa 18. novembra 2013 pod č. PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0011 ako aj rozhodnutie žalovaného zo dňa 13. januára 2014 pod č.j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0003 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov č.: PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0012 zo dňa 18. novembra 2013 podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) O.s.p. a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Z a v ä z u j e žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 426,12 Eur, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobkyne Mgr. Paulíny Naništovej v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Včas podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutí žalovaného uvedených v úvodnej časti rozsudku v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove zo dňa 18. novembra 2013 pod č.: PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0011 a č.: PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0012, ktoré žiadala zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a priznať trovy konania.

Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že rozhodnutiami zo dňa 13. januára 2014, ktoré sú uvedené vyššie, žalovaný ako odvolací správny orgán potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 18. novembra 2013, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobkyni ako poberateľke náhradného výživného povinnosť vrátiť vyplatené náhradné výživné pre oprávnenú osobu O. L. a S. L. za obdobie od 01. apríla 2013 do 31. júla 2013 v sume 375 Eur za každého do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol totožné dôvody ako sú v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Žalobkyňa namieta zákonnosť týchto uvedených rozhodnutí, pretože sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zároveň žalobkyňa citovala ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom, ako aj ustanovenie § 3 ods. 1 veta prvá § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Podľa žalobkyne z citovaných zákonných ustanovení vyplýva zásada zákonnosti na dodržiavanie ktorej je správny orgán povinný dbať. Zásada zákonnosti presahuje svojim významom rámec správneho konania, pretože ide o jeden z princípov správneho štátu zakotvených v Ústave SR, konkrétne v čl. 2 ods. 2 a 3 a je spoločná pre všetky procesné predpisy. Podľa žalobkyne zmyslom a účelom odôvodnenia a rozhodnutia je zhrnutie a zhodnotenie všetkých skutočností, ktoré sú podkladom pre výrok rozhodnutia, pričom správny orgán musí v odôvodnení uviesť nielen zhodnotenie dôkazov, ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Žalovaný sa podľa žalobkyne pri uvedených rozhodnutiach dôsledne neriadil vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keď vydal nezákonné rozhodnutia, ktoré nedostatočným spôsobom odôvodnil. Zároveň žalobkyňa citovala ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a) a ustanovení § 7 písm. b) zákona č. 201/2008 Z.z. Podľa nej z citovaných zákonných ustanovení vyplýva na základe akého titulu má oprávnená osoba nárok na náhradné výživné, resp. kedy zanikne, ak povinný začne plniť svoju vyživovaciu povinnosť v súlade s právoplatným rozhodnutím súdu, či súdom schválenou dohodou. Poukázala pritom na rozhodnutia Okresného súdu v Prešove zo dňa 13.02.2012 č. k. 24P 568/2010 - 43, ktorým bolo zvýšené výživné zo strany otca pre maloletého O. L. zo sumy 66,39 Eur mesačne, na sumu 100 Eur mesačne a pre maloletého S. L. zo sumy 66,39 Eur mesačne, na sumu 100 Eur mesačne počnúc dňom 01.09.2010. Súd zároveň povolil povinnému S. L. splácať dlžné výživné za obdobie od 01.09.2010 do 31.12.2012 pre maloleté deti O. a S. L. vo výške 571,37 Eur za každého v 50 Eur mesačných splátkach na každé dieťa spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania dlhu. Na základe toho, že povinný neplatil výživné, tak ako mu bolo uložené právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu stratil výhodu splátok a celé dlžné výživné sa stalo splatným. Žalobkyňa zároveň poukázala na rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 03. júna 2013 č. k. 2T 24/2011 130, ktorým bol povinný S. L. ako obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od 21.11.2009 doposiaľ v K. a inde ako prirodzený otec maloletých detí O. L. a S. L. úmyselne neprispieval na ich výživu, hoci mu táto povinnosť vyplývala zo zákona o rodine a rozsudku Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 10C 244/03 zo dňa 26.10.2004. V sledovanom období mu vznikol dlh na výživnom najmenej vo výške 5600 Eur. Za uvedený trestný čin mu uložil súd podmienený trest odňatia slobody a zároveň uložil odsúdenému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe dvoch rokov zmeškané výživné. Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinný sumou 675 Eur pre oprávnené dieťa O. L. a sumou 675 pre dieťa S. L. začal splácať dlh na výživnom, t. j. začal plniť povinnosť v súlade s § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona, ktorá mu bola uložená vyššie citovaným rozsudkom Okresného súdu v Prešove v spojení s rozsudkami občianskoprávneho súdu. Žalobkyňa ďalej argumentuje tým, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nesprávne vyhodnotili platby od povinného S. L., ak ich započítali aj na bežné výživné. Žalovaný tak nesprávne aplikoval právo, keď hoci použil správny predpis, ale nesprávne ho interpretoval. Uvedený trestný rozsudok, na základe ktorého bol povinný S. L. splácať zameškané výživné nemožno podľa žalobkyne považovať za právoplatné rozhodnutie súdu v zmysle zákona č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom v platnom znení, pretože v prípade, ak povinný spláca dlh na výživnom nemôže to bez ďalšieho spadať pod ustanovenie § 7 písm. b) zákona č. 201/2008 Z.z. a splácanie dlžného výživného nemožno považovať za plnenie vyživovacej povinnosti vo výške, v lehote a spôsobom určeným právoplatným rozhodnutím súdu t. j. za riadne plnenie bežného výživného. Žalobkyňa zdôraznila, že možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia žalovaného preto vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia vecí a sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože žalovaný sa v napadnutých rozhodnutiach nevyporiadal s námietkou žalobkyne o splácaní dlžného výživného na základe trestného rozsudku a preto sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalobkyňa ďalej považuje napadnuté rozhodnutia za nezákonné z dôvodu, že nie sú v súlade so zákonom, resp. ustanovením § 7 písm. b) zákona č. 201/2008 Z.z. v platnom znení, t. j. vykazujú takú vadu, ktorá je dôvodom na ich zrušenie. Zároveň poukázala na citáciu ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a), d) O.s.p.

K podanej žalobe sa písomným stanoviskom vyjadril dňa 31.03.2014 žalovaný, pričom poukázal na dôvody napadnutých rozhodnutí a navrhol súdu žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietnuť.

Ako vyplýva z administratívneho spisu predloženého žalovaným, prvostupňový správny orgán Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov dňa 18. novembra 2013 pod č.: PO2/OPVHN/

SOC/2013/74172-0011 rozhodol ako príslušný správny orgán podľa § 10 ods. 1 zákona č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom v znení neskorších predpisov tak, že poberateľ náhradného výživného A. L. N. nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX L. je povinná vrátiť vyplatené náhradné výživné pre oprávnenú osobu L. O. za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 v sume 375 Eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov. Zároveň toho istého dňa ako príslušný správny orgán rozhodnutím zo dňa 18. novembra 2013 pod č.: PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0012 rozhodol podľa § 10 ods. 1 zákona č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom v znení neskorších predpisov tak, že poberateľ náhradného výživného A. L. N. nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX L. je povinná vrátiť vyplatené náhradné výživné pre oprávnenú osobu L. S. za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 v sume 375 Eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov.

Výrok rozhodnutí odôvodnil v obidvoch prípadoch prvostupňový správny orgán s tým, že správny orgán poskytol oprávnenému nezaopatrenému dieťaťu a to O. L., nar. XX.XX.XXXX a S. L., nar. XX.XX.XXXX náhradné výživné od 01.02.2013 k rukám žiadateľky pani N. A. L. z dôvodu neplnenia vyživovacej povinnosti povinným S. L., nar. XX.XX.XXXX.

Prvostupňový správny orgán poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov č. 24P/568/2010-43 z 13.02.2012, ako aj na to, že povinná oznámila prvostupňovému správnenému orgánu, že pán S. L. uhradil výživné pre deti O. L. a S. L. v mesiaci júl 2013 v sume 400 Eur, v mesiaci august 2013 v sume 200 Eur, v mesiaci september 2013 v sume 550 Eur a v mesiaci október 2013 v sume 200 Eur. Celkovo bolo bežné a dlžné výživné uhradené v sume 1350 Eur. Z uvedenej sumy pripadá suma 675 Eur pre oprávnené nezaopatrené dieťa O. L., z toho bežné výživné za obdobie od augusta 2013 do októbra 2013 predstavuje sumu 300 Eur a dlžné výživné sumu 375 Eur.

Za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 prvostupňový správny orgán vyplatil náhradné výživné pre maloletého O. L. v sume 400 Eur a pre maloletého S. L. v sume 400 Eur. Nakoľko došlo k súbehu vyplácania a uhradenia výživného prvostupňový správny orgán rozhodol o povinnosti vrátiť náhradné výživné za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 v sume 375 Eur za každého maloletého oprávneného. Poberateľka náhradného výživného bola povinná preplatoť vrátiť na účet Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove.

O odvolaní žalobkyne, ktoré obsahuje identické dôvody, ako sú uvedené v podanej žalobe rozhodol žalovaný ako odvolací orgán napadnutými rozhodnutiami zo dňa 13. januára 2014 pod č.j.:UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0002 a UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014

/5331-0003 tak, že rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zo dňa 18.11.2013 napadnuté rozhodnutia potvrdil a odvolanie účastníčky konania zo dňa 04.12.2013 zamietol.

Žalovaný vychádzal v konaní o povinnosti vrátiť náhradné výživné z dokladov doložených účastníčkou konania, pritom poukázal v odôvodnení na tieto dôkazy. Účastníčka konania v odvolaní uviedla, že sumou 675 Eur povinný S. L. začal splácať dlh na výživnom, ktorý mu vznikol neplnením si vyživovacej povinnosti od 21.11.2009, najmä aby splnil povinnosť v súlade s § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona, ktorá mu bola uložená trestným rozsudkom zo dňa 03.06.2013.

Žalovaný ako odvolací orgán preskúmal napadnuté rozhodnutia v celom rozsahu, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo a z predloženého spisu zistil, že účastníčka konania dňa 22.05.2013 podala žiadosť o náhradné výživné pre maloleté deti O. L. a S. L.. Rozhodnutiami zo dňa 28.05.2013 bolo účastníčke konania priznané náhradné výživné pre O. L. v sume 100 Eur a pre S. L. v sume 100 Eur od 01.02.2013. Dňa 06.09.2013 predložila úradu účastníčka konania výpis z účtu, z ktorého je zrejmé, že dňa 24.07.2013 povinný S. L. uhradil výživné v sume 400 Eur na obidve nezaopatrené deti. Rozhodnutím č. PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0004 zo dňa 11.09.2013 bola zastavená výplata náhradného výživného pre O. L.. Dňa 15.11.2013 účastníčka konania na úrade čestne vyhlásila, že dňa 22.08.2013 povinný uhradil výživné v celkovej sume 200 Eur, dňa 16.09.2013 v celkovej sume 200 Eur, dňa 24.09.2013 v celkovej sume 350 Eur a dňa 24.10.2013 v celkovej sume 200 Eur na obidve nezaopatrené deti. Rozhodnutím č. PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0009 zo dňa 18.11.2013 zanikol nárok na náhradné výživné pre oprávnenú osobu O. L. počnúc dňom 01.08.2013. Rozhodnutiami č. PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0009 a PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0010 zo dňa 18.11.2013 zanikol nárok na náhradné výživné pre oprávnenú osobu O. L. a S. L. počnúc dňom 01.08.2013.

Žalovaný ďalej citoval ustanovenie § 10 ods. 1 zákona a poukázal na vyššie uvedené plnenie zo strany povinného a argumentoval tým, že na základe týchto skutočností vznikol účastníčke konania preplatoť na náhradnom výživnom za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 v sume 375 Eur na každé oprávnené dieťa.

Pokiaľ účastníčka konania poukazuje na rozsudok Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 2T 24/2011 z 03.06.2013 žalovaný uviedol, že S. L. je na základe predmetného rozsudku povinný zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné za obdobie od 21.11.2009 doposiaľ, t. j. do 03.06.2013 v sume 5600 Eur. Nakoľko výmera dlžného výživného v rozsudku Okresného súdu Prešov č. 2T 24/2011-130 zo dňa 03.06.2013 zahŕňa aj obdobie poberania náhradného výživného pre maloletého O., je potrebné sumu 375 Eur, ktorá bola zaplatená nad rámec bežného výživného v jednotlivých mesiacoch považovať za splatenie tej časti dlžného výživného, počas ktorej sa poskytovalo náhradné výživné. Celú sumu uhradenú povinným nemožno považovať za výlučnú úhradu dlžného výživného, pretože vydaním rozsudku Okresného súdu Prešov č. 2T 24/2011-130 zo dňa 03.06.2013 povinnému nezanikla povinnosť platiť bežné výživné.

Krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul žalobkyňu a jej právnu zástupkyňu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože rozhodnutia správnych orgánov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia vecí a sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Predmetom preskúmania sú rozhodnutia žalovaného vydané dňa 13. januára 2014 v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove zo dňa 18. novembra 2013, ktorými bola uložená povinnosť žalobkyni podľa § 10 ods. 1 Zákona o náhradnom výživnom vrátiť vyplatené náhradné výživné pre oprávnené osoby O. L. a S. L. za obdobie do 01.04.2013 do 31.07.2013 v sume 375 Eur za každého z nich.

Základnou právnou úpravou, podľa ktorej boli správne orgány povinné postupovať je hmotnoprávny predpis zákon č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom a o zmene a doplnení zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezov Ústavného súdu SR č. 615/2006 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania prvostupňových rozhodnutí.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 201/2008 Z.z. o náhradnom výživnom, ak sa náhradné výživné vyplátilo neprávom alebo vo vyššej sume ako patrilo, alebo ak sa dodatočne zistí, že zanikol nárok na náhradné výživné, alebo nastala zmena skutočností rozhodujúcich na jeho vyplácanie, alebo na určenie jeho výšky za obdobie, za ktoré sa náhradné výživné už vyplátilo, poberateľ náhradného výživného je povinný vrátiť neprávom vyplatené sumy, alebo sumy vyplatené vo vyššej sume, ako patrili.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že povinnosť vrátiť neprávom vyplatené sumy, alebo sumy vyplatené vo vyššej sume, ako patrili vzniká, ak:

- 1) sa náhradné výživné vyplátilo neprávom, alebo vo vyššej sume, ako patrilo, alebo
- 2) zanikol nárok na náhradné výživné, alebo
- 3) nastala zmena skutočností rozhodujúcich na jeho vyplácanie, alebo na určenie jeho výšky.

V rozhodnutiach správne orgány bližšie nešpecifikovali, nekonkretizovali, z akého konkrétneho dôvodu (pod bodom 1 až 3) je žalobkyňa povinná vrátiť náhradné výživné.

Ako vyplýva z ustanovenia § 7 citovaného zákona, nárok na náhradné výživné zanikne, ak:

- a) oprávnená osoba prestane spĺňať podmienky § 2,
- b) povinná osoba začne plniť voči oprávnenej osobe vyživovaciu povinnosť; za plnenie vyživovacej povinnosti sa považuje jej plnenie najmenej počas troch mesiacov v plnej výške v lehote a spôsobom určeným právoplatným rozhodnutím súdu, alebo súdom schválenou dohodou, alebo
- c) fyzická osoba, ktorej úrad vypláca náhradné výživné (ďalej len „poberateľ náhradného výživného“), nesplní povinnosť podľa § 12 ods. 1 písm. b)

Aj z vyššie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že zákonodarca v bodoch a) až c) presne upravuje, kedy nárok na náhradné výživné zaniká. Žiaden iný extenzívny výklad zákonodarca nepripúšťa. Okrem skutočností uvedených v bodoch a), c), ktoré sa na danú vec nevzťahujú (a teoreticky, ak by sa aj vzťahovali, bolo povinnosťou správnych orgánov v rozhodnutiach tieto skutočnosti náležite odôvodniť), v bode b) zákon jednoznačne upravuje, že nárok na náhradné výživné zaniká, ak povinná osoba začne plniť voči oprávnenej osobe vyživovaciu povinnosť, pričom za plnenie vyživovacej povinnosti

sa jednoznačne považuje plnenie počas troch mesiacov v plnej výške, v lehote a spôsobom určeným právoplatným rozhodnutím súdu, alebo súdom schválenou dohodou.

Skutočnosť, či takýmto spôsobom povinná osoba S. L. túto svoju povinnosť splnil správne orgány vôbec neskúmali.

Podľa názoru súdu tak zo žaloby, predtým podaného odvolania, ale aj z listinných dôkazov, ktoré sú obsahom administratívneho spisu vyplýva, že povinná osoba si svoju vyživovaciu povinnosť určenú rozsudkom Okresného súdu v Prešove č. k. 10C 244/2003 zo dňa 26.10.2004 v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 13. februára 2012 č.k. 24P 568/2010-43 vôbec neplnila, čo bolo aj dôvodom toho, že povinná osoba S. L. bola obžalovaná z prečinu zanedbania povinnej výživy, za porušenie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody jedného roka s podmieneným odkladom na dva roky a to rozsudkom Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 2T 24/2011 - 130 zo dňa 03.06.2013, v ktorom výroku okrem iného je uvedené, že odsúdený S. L. je povinný zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné za obdobie od 02.11.2009 doposiaľ, t. j. 03.06.2013 v sume 5600 Eur z dôvodu, že si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil.

Ako súd vyššie poukázal na obsah ustanovení § 7 a § 10, z týchto ustanovení citovaného zákona nevyplýva, že zákon..., nerozlišuje medzi bežným a dlžným výživným, preto akúkoľvek splátku výživného treba automaticky považovať za uhradenie bežného výživného a ak povinná osoba zaplatí pre oprávnenú osobu výživné po nadobudnutí účinnosti zákona č. 201/2008 Z.z. (resp. aj jej časť), úrad uloží poberateľovi náhradného výživného povinnosť vrátiť poskytnuté náhradné výživné za obdobie od účinnosti zákona do mesiaca, v ktorom povinná osoba uhradila výživné...“a ak na základe takejto argumentácie žalovaný odvolania žalobkyne zamietol a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zo dňa 18. novembra 2013 o povinnosti vrátiť náhradné výživné za obdobie od 01.04.2013 do 31.07.2013 potvrdil, jeho rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z totožných dôvodov sú nezákonné aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Súd zdôraznil, že z § 11 ods. 1 citovaného zákona pritom vyplýva, že správne orgány boli povinné v konaní postupovať podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, t. j. zákona Správneho poriadku, ktorý im jednoznačne ukladá rozhodovať v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené (citácia ustanovenia § 46, § 47 ods. 1, 3 a § 59 ods. 1 a § 60a Správneho poriadku).

Súd musí ešte zdôrazniť, že jedine v prípade, že rozhodnutie je náležite odôvodnené, môže zistiť, či bolo vydané v súlade so zákonom a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu.

Na základe uvedených dôvodov preto krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a), d) O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutia zo dňa 13. januára 2014 pod č.j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0002 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zo dňa 18. novembra 2013 pod č. PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0011 ako aj rozhodnutie žalovaného zo dňa 13. januára 2014 pod č.j.: UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/5331-0003 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov č.: PO2/OPVHN/SOC/2013/74172-0012 zo dňa 18. novembra 2013 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Správne orgány sú pritom v ďalšom konaní viazané právnym názorom súdu s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 7 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov konania v sume 426,12 Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku právnej zástupkyne žalobkyne Mgr. Paulíny Naništovej advokátke.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za tieto úkony právnej pomoci:

- prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 28.02.2014 134 Eur
- za podanie žaloby zo dňa 14.03.2014 134 Eur
- za účasť na pojednávaní zo dňa 13.11.2014 134 Eur

Režijný paušál 3 úkony x 8,04 Eur vo výške 24,12 Eur.

Súd priznal žalobkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 426,12 Eur.

Senát krajského súdu vo veci rozhodol jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Prešove a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha, teda ako navrhuje, aby vo veci rozhodol odvolací súd.